

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **PERSONALEK s.r.o., IČ: 062 94642,**
se sídlem Klivarova 986/14, Háje – Praha 4,

zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem
se sídlem Plynárenská 671, Kolín IV

proti

žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. 36317/24/5300-22443-701226,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 22. 6. 2023: dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) č. j. 5649166/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období leden roku 2020 doměřena daň ve výši 460 568 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 92 114 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5649463/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období únor roku 2020 doměřena daň ve výši 473 913 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 94 783 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5649617/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období březen roku 2020 doměřena daň ve výši 510 821 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 102 165 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5649995/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období duben roku 2020 doměřena daň ve výši 371 671 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 74 335 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5650045/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období květen roku 2020 doměřena daň ve výši 410 133 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 82 027 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5650171/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období červen roku 2020 doměřena daň ve výši 473 872 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 94 775 Kč
dodatečný platební výměr na DPH č. j. 5650221/23/2011-52522-112162, kterým byla žalobci za zdaňovací období červenec roku 2020 doměřena daň ve výši 470 397 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 94 080 Kč.
2. Správce daně takto rozhodl po té, kdy po provedené daňové kontrole zahájené v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od korporace ANTOLOGY s.r.o. (od 16. 5. 2023 ANTOLOGY s.r.o. v likvidaci), DIČ: CZ24826065 (dále jen „ANTOLOGY“), která byla subdodavatelem žalobce v dodávkách balicích a manipulačních služeb, které žalobce uskutečňoval pro korporaci WELL PACK s.r.o., DIČ: CZ2821148889 (dále jen „WELL PACK“), dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že balicí a manipulační služby existovaly a že je žalobce použil pro svoji ekonomickou činnost. Současně však dle správce daně žalobce neprokázal, že prověřovaná plnění byla uskutečněna dodavatelem uvedeným na sporných daňových dokladech, ale ani jinými dodavateli v postavení plátce DPH. Navíc nebyl dle správce daně v některých případech prokázán ani rozsah přijatých plnění, čímž žalobce nesplnil formální podmínku vzniku nároku na odpočet daně ve smyslu § 73 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“. Dle správce daně žalobce neunesl své důkazní břemeno, v důsledku čehož neprokázal, že si uplatnil nárok na odpočet daně ve výši 7 693 552 Kč oprávněně, tedy v souladu s § 72 a § 73 ZDPH.

3. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v podané žalobě namítá, že správce daně i žalovaný postupovali v rozporu s § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), když nehodnotili předložené důkazy jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech. Dle žalobce byly faktury, objednávky, kontrolní hlášení, platby, smlouvy a další dokumenty posuzovány tendenčně, s cílem nalézt rozpory, které by umožnily doměření daně, nikoliv s cílem vytvořit ucelený obraz o průběhu spolupráce se společností ANTOLOGY s.r.o.
5. Dále žalobce poukazuje na konkrétní příklady neobjektivního hodnocení důkazů. Žalovaný například považoval za nevěrohodné, že objednávky byly vystavovány s časovým odstupem po dodání služeb, a že mezi objednaným a dodaným plněním panovala absolutní shoda. Výpověď jednatele žalobce, že objednávky byly řešeny telefonicky, žalovaný označil za rozpornou s písemnými doklady, aniž by připustil možnost, že písemné objednávky mohly být vystaveny dodatečně pro evidenční účely.
6. Podle názoru žalobce žalovaný též nevhodně hodnotil svědeckou výpověď F. H., kterou označil za bez důkazního potenciálu, ačkoliv svědek výslovně uvedl, že žalobce plnil svému odběrateli WELL PACK i prostřednictvím subdodavatele ANTOLOGY, a uvedl i kontaktní osobu, kterou žalovaný nekontaktoval.
7. Další výtka žalobce směřuje k formalistickému přístupu žalovaného při hodnocení platebních dokladů. Ačkoliv žalobce v některých případech plnil společnosti ANTOLOGY bezhotovostně, žalovaný k těmto platbám nepřihlédl s odůvodněním, že byly provedeny se zpožděním a následně vybrány v hotovosti osobou, která neměla legální pobyt na území České republiky. Výdajové pokladní doklady byly odmítnuty jako nevěrohodné.
8. Žalobce dále namítá, že správce daně sice provedl výslech některých svědků, avšak jejich výpovědi nehodnotil věcně, čímž došlo k porušení § 92 odst. 2 daňového řádu. V odvolacím řízení žalobce rovněž poukázal na porušení zásady rovného zacházení dle § 8 odst. 2 daňového řádu, když správce daně vůči němu postupoval odlišně než vůči jiným daňovým subjektům - a to Carliq s.r.o. a EMOJI LOGISTIC s.r.o. - ve srovnatelné situaci. Zatímco u jiných subjektů správce daně důkazy zajištěné celními orgány vyžádal, v případě žalobce tak neučinil, ačkoliv byl o jejich zajištění informován.
9. Žalobce se dostal do situace, kdy jedna složka státní moci – policejní orgán – zajistila veškeré důkazní prostředky týkající se jeho spolupráce se společností ANTOLOGY, zatímco druhá složka – správce daně – po něm požadovala jejich předložení. Žalobci byly vráceny pouze některé výpočetní prostředky, nikoliv listinné důkazy, ani veškerá data. Správce daně tuto skutečnost nerefleктоval a nadále postupoval tak, jako by žalobce měl důkazy k dispozici.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

10. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu a § 80 odst. 1 trestního řádu, a namítl, že správce daně měl důkazy vyžádat sám. Žalobce nemohl zajištěné dokumenty od policejního orgánu získat zpět. Sankcionování žalobce za to, že nemohl předložit dokumenty, které byly prokazatelně vydány jiné složce státní moci, je podle něj nezákonné. Žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.
11. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a nedopustil se nezákonného postupu. Odmítl tvrzení žalobce, že by rozhodnutí vycházelo z okolnosti neodvedení daně společností ANTOLOGY, neboť taková skutečnost není uvedena ani ve zprávě o daňové kontrole, ani v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného se jedná o spekulaci žalobce.
12. K hodnocení objednávek žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je zavádějící, neboť popírá smysl písemných objednávek jako důkazního prostředku. Pokud žalobce tvrdí, že objednávky byly vystavovány zpětně jako potvrzení již uskutečněného plnění, pak tím podle žalovaného zpochybňuje jejich důkazní hodnotu. Z předložených objednávek ani z rámcové smlouvy nevyplývá žádný údaj, z něhož by bylo možné dovodit, jak konkrétní druh služby odpovídá určitému množství pracovní síly.
13. Daňové doklady podle žalovaného obsahují nespecifikované jednotky – nejčastěji v řádu tisíců až statisíců – bez jasného vymezení, zda se jedná o balíky, vozidla, objednávky či jiné výkony. V některých případech je množství uvedeno pouze číslicí „1“ bez specifikace jednotky, přičemž jednotková cena se pohybuje v řádu desítek až stovek tisíc Kč. Potřeba operativní spolupráce podle žalovaného není v rozporu s řádnou evidencí, zejména pokud je fakturováno konkrétní množství služeb.
14. K výpovědi svědka F. H. žalovaný uvedl, že svědek sice obecně potvrdil účast společnosti ANTOLOGY na dodávkách pro WELL PACK, avšak nedokázal uvést konkrétní provozy, na nichž měla ANTOLOGY prostřednictvím svých zaměstnanců plnění vykonávat, ani způsob jejich evidence. Ačkoliv svědek uvedl telefonní kontakt na určitou osobu, z žádných důkazních prostředků nevyplývá, že by se jednalo o osobu provázanou se společností ANTOLOGY.
15. K výslechu dalších svědků žalovaný uvedl, že správce daně vyslechl osoby, které měly dle žalobce pracovat pro něj prostřednictvím společnosti ANTOLOGY. Tito svědci však spolupráci s uvedenou společností nepotvrdili. Správce daně jejich výpovědi považoval za věrohodné, neboť se jednalo o osoby bez motivace k nepravdivé výpovědi, jejichž pobyt na území České republiky byl legální. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2024, č. j. 2 Afs 221/2021–79.
16. K bezhotovostním úhradám žalovaný uvedl, že byly prováděny opožděně, často s odstupem více než pěti měsíců od uvedené splatnosti. Po připsání částek na bankovní účet docházelo k jejich výběru v hotovosti, opakovaně ve výši 50 000 Kč. Podle žalovaného bankovní účet nesloužil jako nástroj běžného obchodního styku, ale jako prostředek k vyvedení finančních prostředků mimo dosah správce daně. K hotovostním platbám žalovaný uvedl, že na předložených výdajových pokladních dokladech chyběly podpisy osob, které hotovost přebíraly nebo předávaly.
17. K namítanému porušení § 8 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvedl, že žalobce oznámil zadržení části dokladů Policií ČR až dne 17. 5. 2023, tedy rok a půl po zahájení daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kontroly, a to v rámci žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění. Podle žalovaného měl žalobce dostatek času k předložení důkazních prostředků. V podaném odvolání ani v žalobě žalobce nespécifikoval, jaké konkrétní důkazní prostředky mu byly policií zadrženy a co jimi chtěl prokázat. Žalovaný má za to, že není zřejmé, jak mohlo případné zabavení listin způsobit neunesení důkazního břemene, když k němu došlo až po roce a půl od zahájení daňové kontroly. V jejím průběhu žalobce předkládal řadu písemností, aniž by specifikoval, které mu bylo zamezeno předložit.

18. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Rozložení důkazního břemene v daňovém řízení je upraveno v § 92 daňového řádu. Podle odst. 3 tohoto ustanovení platí, že daňový subjekt je povinen prokázat všechny skutečnosti, které uvádí v daňovém tvrzení a dalších podáních. V případě uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty tak daňový subjekt nese důkazní břemeno ohledně existence, rozsahu a obsahu přijatého zdanitelného plnění.
21. Naopak podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti, které svědčí proti tvrzením daňového subjektu, zejména pokud zpochybňuje věrohodnost předložených důkazních prostředků nebo tvrdí, že daňový subjekt se účastnil daňového podvodu. V takovém případě se důkazní břemeno přenáší na správce daně, který musí své pochybnosti řádně odůvodnit a podložit relevantními důkazy.
22. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že formálně správný daňový doklad sám o sobě neprokuje uskutečnění zdanitelného plnění. V rozsudku sp. zn. 8 Afs 106/2006 soud konstatoval, že daňový subjekt musí prokázat faktické uskutečnění plnění, nikoliv pouze jeho formální deklaraci. V rozsudku ze dne ze dne 22. 4. 2024, č. j. 2 Afs 221/2021–79, pak soud potvrdil, že správce daně je oprávněn hodnotit důkazní prostředky podle zásady volného hodnocení důkazů, avšak musí tak činit objektivně a v souladu se zásadou materiální pravdy.
23. Komentářová literatura (např. Lichnovský, Ondříšek a kol., Daňový řád. Komentář, C. H. Beck) uvádí, že důkazní břemeno daňového subjektu vzniká automaticky zahájením daňového řízení a trvá po celou dobu jeho trvání. Správce daně není vázán návrhy daňového subjektu, ale je povinen dbát na úplné zjištění skutkového stavu (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Přiměřenost požadavků na důkazní břemeno je klíčová – nelze po daňovém subjektu požadovat prokázání skutečností, které jsou mimo jeho sféru vlivu, například pokud byly důkazní prostředky zajištěny jiným orgánem veřejné moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Z výše uvedeného vyplývá, že daňový subjekt musí aktivně prokazovat svá tvrzení, avšak správce daně je povinen zohlednit všechny relevantní okolnosti, včetně případného omezení daňového subjektu při předkládání důkazů. Pokud daňový subjekt doloží, že mu bylo znemožněno předložit důkazy z důvodu zásahu jiné složky státní moci, je na správci daně, aby tyto důkazy sám vyžádal, případně aby zohlednil nemožnost jejich předložení při hodnocení důkazní situace.
25. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je upraven v § 72 a § 73 ZDPH. Tato ustanovení vymezují jak hmotněprávní, tak formální podmínky, které musí být splněny, aby plátcí daně vznikl nárok na odpočet daně na vstupu.
26. Podle § 72 odst. 1 ZDPH vzniká plátcí nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění, které použije v rámci své ekonomické činnosti pro účely uskutečňování zdanitelných plnění, plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet, plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by při tuzemském plnění vznikl nárok na odpočet, nebo plnění přímo spojených s vývozem zboží. Nárok vzniká okamžikem, kdy nastanou skutečnosti zakládající povinnost přiznat daň (§ 72 odst. 5 ZDPH).
27. Plátce má nárok na odpočet v plné výši, pokud přijaté plnění použije výhradně pro účely s nárokem na odpočet (§ 72 odst. 7 ZDPH), jinak pouze v poměrné výši (§ 72 odst. 8 ZDPH).
28. Pokud jde o formální podmínky pro uplatnění nároku, které stanoví § 73 ZDPH, pak soud uvádí následující: základní podmínkou je existence daňového dokladu vystaveného plátcem daně, který obsahuje zákonem předepsané náležitosti. Pokud některé náležitosti chybí, může plátce nárok prokazovat jinými důkazními prostředky v rámci daňového řízení. Nárok lze uplatnit nejdříve v období, kdy vznikla povinnost přiznat daň, a nejpozději do tří let od konce zdaňovacího období, ve kterém mohl být nárok uplatněn nejdříve (§ 73 odst. 11 ZDPH).
29. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie zdůrazňuje, že hmotněprávní podmínky mají přednost před formálními. Pokud je prokázáno, že plnění bylo skutečně poskytnuto plátcem DPH, nelze nárok na odpočet odepřít pouze pro formální nedostatky dokladu. Identifikace skutečného dodavatele je však klíčová – pokud není dodavatel uveden na dokladu, musí plátce prokázat, že plnění poskytla osoba povinná k dani. Pokud to nelze prokázat, může být nárok odepřen.
30. V rozsudku SDEU ve věci C-154/20 *Kemwater ProChemie* bylo konstatováno, že správce daně může odepřít nárok na odpočet, pokud není identifikován skutečný dodavatel a plátce neprokáže, že se jednalo o osobu povinnou k dani. Naopak, pokud správce daně má k dispozici údaje, které potvrzují splnění hmotněprávních podmínek, nemůže odepření nároku opřít pouze o formální nedostatky.
31. Z uvedeného vyplývá, že plátce daně musí prokázat nejen formální správnost dokladů, ale především faktické uskutečnění zdanitelného plnění, jeho použití pro ekonomickou činnost a identitu dodavatele jako osoby povinné k dani. Pokud správce daně zpochybní některou z těchto podmínek, přechází důkazní břemeno na něj, a je povinen své pochybnosti řádně odůvodnit a podložit relevantními důkazy.
32. Z obsahu správního spisu se podává, že u žalobce byla provedena daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2020 a leden až březen 2021. Kontrola byla zaměřena na přijatá zdanitelná plnění od dodavatelů – společností

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ANTOLOGY s.r.o. a ASPETTI CZ s.r.o. – u nichž si žalobce v rozhodném období uplatnil nárok na odpočet daně.

33. V rámci daňové kontroly žalobce předložil daňové doklady (faktury), jejichž předmětem plnění bylo zajištění balicích a manipulačních služeb v různých městech České republiky za jednotlivé měsíce. Na předložených dokladech byla zpravidla konkretizována poskytnutá služba, uvedeno množství a jednotková cena. U některých dokladů však rozsah plnění nebyl uveden vůbec, případně byl uveden pouze částečně u některých položek.
34. Ačkoliv objednávky předložené žalobcem byly vybaveny číslem, na daňových dokladech nebyl uveden žádný odkaz na konkrétní objednávku – chybělo jak číslo objednávky, tak datum jejího vzniku. Daňové doklady vystavené společností ANTOLOGY obsahovaly údaj o formě úhrady s poznámkou „uhrazeno hotově“.
35. Daňové doklady byly vystavovány jednateli dotčených obchodních společností, konkrétně za společnost ANTOLOGY panem R. K. a za společnost ASPETTI CZ paní E. K.
36. V rámci daňové kontroly žalobce předložil rámcovou smlouvu o poskytování služeb uzavřenou se společností ANTOLOGY s.r.o. jakožto dodavatelem. Tato smlouva byla uzavřena dne 26. 6. 2019 na dobu neurčitou. Předmětem smlouvy byl závazek dodavatele poskytovat služby specifikované ve smlouvě za sjednaných podmínek.
37. Konkrétně se dodavatel zavázal k řádnému převzetí specifikovaných věcí určených ke zpracování zakázky a k provedení konkrétních balicích a manipulačních činností v rozsahu, způsobem a vizuální úpravě vyplývající z upřesňujících pokynů odběratele. Služby měly být vykonávány na základě jednotlivě obdržených písemných či ústních objednávek odběratele, jejichž akceptací mělo dojít k uzavření tzv. realizačních smluv. Tyto realizační smlouvy měly vždy specifikovat předmět plnění, čas (resp. lhůtu) plnění a místo plnění.
38. Cena za služby nebyla ve smlouvě uvedena konkrétně, pouze bylo obecně dohodnuto, že bude sjednána jako jednotková cena za zmanipulovanou, zpracovanou či jinak upravenou jednotku, násobená počtem realizovaných jednotek v dané zakázce. Výše ceny měla být předmětem jednotlivých objednávek odběratele. Dle smlouvy bylo rovněž možné vyjádřit cenu za jednu člověkohodinu, konkrétně ve výši 145 Kč bez DPH.
39. Na daňových dokladech předložených žalobcem byla jako forma úhrady uvedena buď platba příkazem k úhradě, nebo platba v hotovosti. Žalobce předložil výdajové pokladní doklady k doložení úhrady těchto daňových dokladů, přičemž v některých případech deklaroval úhradu v hotovosti, a to i přesto, že na daňových dokladech dodavatel uváděl jako formu úhrady platbu příkazem.
40. V případě plnění, u nichž částka převyšovala 270 000 Kč, tedy zákonný limit pro platby v hotovosti podle zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, byly platby rozděleny do několika jednotlivých částek tak, aby žádná z nich nepřesáhla uvedený limit. Žalobce deklaroval vyplacení hotovosti v období od 5. 3. 2020 do 25. 3. 2021 v celkové výši 24 169 924,40 Kč. Hotovost byla vyplácena opakovaně, několikrát za měsíc.
41. Správce daně provedl vyhledávací činnost ve vztahu ke společnosti ANTOLOGY s.r.o. a zjistil, že tato byla zapsána do obchodního rejstříku dne 9. 4. 2011, se sídlem na adrese Vojtěšská 216/6, Nové Město, Praha 1. Podle údajů z katastru nemovitostí se na této adrese nachází bytový dům, jehož jednotlivé jednotky jsou ve vlastnictví fyzických i právnických

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

osob. Společnost ANTOLOGY ani její statutární orgán neměli k žádné z jednotek v této nemovitosti zapsáno vlastnické právo.

42. Zároveň bylo zjištěno, že uvedená adresa je sídlem více než 1000 ekonomických subjektů. Správce daně provedl dne 13. 1. 2022 místní šetření za účelem ověření reálného sídla společnosti ANTOLOGY. Při šetření bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází čtyřpatrová budova, na jejímž zvonkovém panelu, vývěsních tabulích ani průčelí nebylo uvedeno jméno společnosti ANTOLOGY. Společnost nebyla uvedena ani na žádné z domovních stránek.
43. Na základě těchto zjištění správce daně dovodil, že zapsané sídlo společnosti ANTOLOGY není jejím skutečným sídlem. Dále bylo ověřeno, že společnost ANTOLOGY nedisponuje provozovnou, kterou by využívala pro svou ekonomickou činnost. Správci daně žádnou provozovnu neoznámila a v živnostenském rejstříku nemá žádnou provozovnu evidovanou.
44. Jednatel společnosti ANTOLOGY s.r.o. byl v rozhodném období zapsán pan R. K., který je dle zjištění Policie České republiky státním příslušníkem Ukrajiny. Na území České republiky mu nikdy nebylo uděleno vízum, ani vízum k pobytu do 90 dnů, a neměl zde ani trvalý či přechodný pobyt.
45. V obchodním rejstříku měla společnost ANTOLOGY zapsán jako předmět podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a „pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor“. Podle údajů z živnostenského rejstříku měla společnost jedno živnostenské oprávnění, jehož předmětem podnikání byla „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“.
46. Z daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za rozhodné období vyplývá, že společnost ANTOLOGY jako svou hlavní ekonomickou činnost uváděla „manipulaci s nákladem“. V podaných daňových přiznáních vykazovala přijatá i uskutečněná zdanitelná plnění v řádech milionů Kč v každém zdaňovacím období, přičemž uskutečněná zdanitelná plnění vždy převyšovala přijatá.
47. Správce daně dále ověřil, že společnost ANTOLOGY svou ekonomickou činnost veřejně neprezentuje – nebyla nalezena žádná aktivní prezentace na internetových vyhledávacích. Česká správa sociálního zabezpečení neevidovala tuto společnost jako zaměstnavatele, a rovněž nebyla evidována v databázi zaměstnavatelů cizích státních příslušníků.
48. Společnost ANTOLOGY nepodala za rok 2020 žádné vyúčtování k dani z příjmů fyzických osob, ani neodvedla zálohové platby na tuto daň. Nebyla evidována jako agentura práce a neměla povolení ke zprostředkování zaměstnání. Podle výpisu z katastru nemovitostí neměla registrováno vlastnické právo k žádné nemovitosti, a rovněž nebyla vlastníkem ani provozovatelem žádného vozidla.
49. Ke dni 12. 5. 2022 správce daně evidoval u této společnosti vysoký nedoplatek na dani z přidané hodnoty. Společnost ANTOLOGY nepodala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020.
50. Na základě vlastní vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že společnost ANTOLOGY disponovala jediným bankovním účtem, ke kterému měl dispoziční právo její jednatel. Finanční prostředky zaslané žalobcem na tento účet byly dodavatelem obratem vybírány v hotovosti, a to prostřednictvím výběrů z bankomatu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

51. Podle údajů zveřejněných na internetových stránkách Finanční správy byla obchodní společnost ANTOLOGY s.r.o. ke dni 17. 7. 2021 evidována jako nespolehlivý plátcce daně z přidané hodnoty.
52. Správce daně provedl výslech svědka F. H., který pro žalobce pracoval na základě dohody o provedení práce jako provozní manažer. Jeho pracovní náplní bylo zajišťování pracovní síly na základě požadavků společnosti WELL PACK s.r.o. Svědek uvedl, že jeho povinností bylo pokrývat objednávky, což zahrnovalo shánění pracovníků, jejich ubytování, vyplácení záloh ve spolupráci s koordinátory a následné vyplácení mezd.
53. V případech, kdy se pracovní sílu nepodařilo zajistit vlastními prostředky, byly využívány nabídky jiných firem, konkrétně společností ANTOLOGY s.r.o. a ASPETTI CZ s.r.o. Svědek však nebyl schopen uvést konkrétní provozy, na nichž žalobce využil služeb těchto dodavatelů. Dále uvedl, že odchody a příchody pracovníků žalobce neevidoval, nezajišťoval jim pracovní pomůcky ani ochranné prostředky, a nezajišťoval jejich dopravu na jednotlivé provozy.
54. Na otázky správce daně týkající se předávání provedené práce, evidence a kontroly práce, evidence pracovníků dodavatele, podkladů k fakturaci a úhradám daňových dokladů svědek konkrétně neodpověděl. V této souvislosti odkázal na výpověď další osoby, konkrétně jednatele žalobce pana B.
55. Správce daně dne 11. ledna 2023 uskutečnil ústní jednání s jednatelem žalobce, který uvedl, že v případě, kdy nebylo možné realizovat objem nasmlouvaných prací vlastními silami, byli k jejich provedení vyzváni dodavatelé, konkrétně společnosti ANTOLOGY s.r.o. a ASPETTI s.r.o. Před zahájením spolupráce si žalobce tyto dodavatele prověřil prostřednictvím veřejně dostupných zdrojů, zejména s ohledem na jejich funkčnost a spolehlivost jako plátců daně.
56. Jednatel dbal na to, aby smlouvy byly uzavírány v kanceláři, za přítomnosti jednatelů obou stran. Později již tento postup nebyl považován za nezbytný. K jednotlivým jednáním nebyly vedeny písemné podklady; existuje pouze emailová komunikace. Faktury byly vystavovány jednou měsíčně, přičemž jejich potvrzení probíhalo emailem nebo telefonicky na základě výkazů uskutečněných plnění.
57. Hotovostní platby za poskytnuté služby byly předávány v kanceláři žalobce, buď přímo jednatelem dodavatele, osobě jím pověřené, nebo – ve většině případů – místním koordinátorům. Za daňový subjekt hotovost předával buď sám jednatel, případně pan H. nebo pan V., tedy druhý jednatel žalobce.
58. Zástupci žalobce byli s dodavateli v kontaktu minimálně jednou měsíčně. Ačkoliv jednatel žalobce přislíbil správci daně, že do konce ledna 2023 předloží kontaktní údaje na deklarované dodavatele, jména osob, s nimiž bylo konkrétně jednáno, a emailovou korespondenci s těmito dodavateli, uvedené podklady správci daně nedodal.
59. Správce daně neobdržel od žalobce kontaktní údaje na subdodavatele ani emailovou korespondenci, která měla dokládat komunikaci s těmito osobami. Žalobce však předložil výdajové pokladní doklady, jimiž měl být doložen výdej hotovosti dodavatelům v období od března 2020 do května 2021, a to v celkové výši 24 169 924,40 Kč.
60. Předložené výdajové pokladní doklady však postrádají identifikaci osoby, která hotovost převzala; chybí na nich podpisy či razítka jak osoby vydávající hotovost, tak příjemce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hotovosti. Jednatel žalobce uvedl, že k vyplácení peněz byli oprávněni pouze on sám, pan V. a pan H. Sám pan H. následně uvedl, že hotovost vyplácel pouze v některých případech.

61. Deklarované výplaty hotovosti dodavatelům jsou v rozporu s přijatými daňovými doklady od společnosti ANTOLOGY s.r.o. Nad rámec uvedeného žalobce předložil doklady o evidenci tržeb (EET), vystavené žalobcem, které se shodují s příjmovými pokladními doklady. Správce daně ověřil, že tyto doklady byly řádně zaevidovány v příslušném systému EET.
62. Žalobce rovněž předložil dohody o provedení práce uzavřené s jednotlivými zaměstnanci. Jednalo se převážně o cizí státní příslušníky, ve většině případů občany Ukrajiny. Správce daně zjistil, že všechny dohody obsahují razítko a podpis zaměstnavatele, přičemž razítko je na všech dohodách totožné.
63. Na základě vlastní vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že s výjimkou 18 osob – konkrétně se podle předložených dokladů jednalo o 64 zaměstnanců společnosti ANTOLOGY s.r.o. a 79 zaměstnanců společnosti ASPETTI s.r.o. – nejsou tyto osoby evidovány v Informačním systému cizinců. Rovněž nemají povolený pobyt na území České republiky v rozhodném období.
64. Česká správa sociálního zabezpečení neevidovala sledované dodavatele jako zaměstnavatele. Úřad práce pak v centrální databázi cizích státních příslušníků zaměstnaných na území České republiky v kontrolovaných obdobích neevidoval žádné zaměstnance ze zahraničí, a to ani u jednoho z deklarovaných dodavatelů.
65. Správce daně dále zjistil, že výdajové pokladní doklady deklarující výplatu hotovosti společnosti ANTOLOGY s.r.o. jsou v přímém rozporu s přijatými daňovými doklady od tohoto dodavatele. Všechny přijaté daňové doklady, na nichž je uvedena forma úhrady „hotově“, byly opatřeny poznámkou „uhrazeno hotově“, což znamená, že při jejich vystavení bylo zároveň potvrzeno jejich uhrazení. Žalobce však deklaroval jejich úhradu výdajovými pokladními doklady až později.
66. Celková výše fakturovaných částek na daňových dokladech dodavatele ANTOLOGY s.r.o. činila 19 153 709,80 Kč, z čehož žalobce deklaroval jako hotovostní úhradu částku ve výši 15 122 109,00 Kč. Správce daně dále zjistil, že žalobce některá zdanitelná plnění hradil na zveřejněný bankovní účet dodavatele, a to v rozsahu přibližně 22 % z celkové fakturované částky.
67. Správce daně následně vyzval dodavatele žalobce k poskytnutí údajů, konkrétně k zaslání seznamu a kopií vydaných daňových dokladů, včetně veškerých příloh, uzavřených smluv či dohod a dokladů o jejich úhradě. Na tuto výzvu však žádný z dodavatelů – tedy ani společnost ANTOLOGY s.r.o., ani společnost ASPETTI s.r.o. – nereagoval.
68. V rámci šetření zaměřeného na společnost ANTOLOGY s.r.o. správce daně zjistil, že za rozhodné zdaňovací období tato společnost podala daňová přiznání, v nichž vykázala přijatá zdanitelná plnění v řádu jednotek milionů korun, přičemž její vlastní daňová povinnost byla nízká. Deklarovaný dodavatel nevykazoval žádná přijatá plnění v oddílu B.3 kontrolního hlášení, tj. plnění do 10 000 Kč včetně daně. Z toho správce daně dovodil, že společnost nevykazuje žádné režijní náklady, jako jsou náklady na energie, telefon, internet, kancelářské potřeby a podobně.
69. Správce daně dále zjistil, že jednatel společnosti ANTOLOGY s.r.o., pan R. K., nemá na území České republiky žádný povolený pobyt a není evidován v systému Úřadu práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Pokusy o zajištění této osoby a provedení jejího výsledku zůstaly bez odezvy – společnost nijak nereagovala a předvolaný jednatel se ke svědecké výpovědi nedostavil.

70. K doplnění dokazování následně došlo v průběhu odvolacího řízení, přičemž žalobce byl s výsledky zjištění správce daně seznámen příslušnou písemností. Správce daně vyzval společnost WELL PACK k poskytnutí údajů týkajících se koordinátorů zakázek této společnosti pro různé odběratele, na kterých se jako její dodavatel měl v kontrolovaných zdaňovacích obdobích podílet žalobce, a to i prostřednictvím subdodavatele ANTOLOGY.
71. Svědek A. N., manažer korporace WELL PACK, uvedl, že žalobce byl jejich dodavatelem – dodával balicí a manipulační služby. Svědek jednal s panem H., ale neřešil, zda požadovaný objem práce realizuje žalobce sám či subdodavately. Se subdodavatelem nejednal. Svědek uvedl, že pracovníci žalobce byli vybaveni vestami s názvem WELL PACK a byli koordinováni koordinátorem žalobce. Svědek dále uvedl, že WELL PACK na daných provozech má své manažery, kteří komunikují s koordinátory dodavatelů, ale práci pracovníků samostatně neřídí. Na otázku, zda zná společnost ANTOLOGY, svědek odpověděl, že ji nezná.
72. Společnost WELL PACK následně správci daně poskytla údaje o provozovnách, na kterých měl žalobce v průběhu ledna roku 2020 až prosince roku 2021 pro WELL PACK realizovat plnění, včetně uvedení osob, které měly být na konkrétních provozovnách za WELL PACK v pozici manažerů.
73. Správce daně následně přistoupil k výsledku uvedených osob, a to konkrétně svědků, kteří byli současně uvedeni společností WELL PACK jako koordinátoři.
74. Svědek T. S. uvedl, že v letech 2020 až 2021 do styku se žalobcem nepřišel, pracoval však v jiném odvětví.
75. M. G. uvedl, že měl na starosti jednání s odběrateli WELL PACK. Jeho úkolem bylo zajistit realizaci služeb pro tyto odběratele. Jelikož žalobce měl s WELL PACK uzavřenou smlouvu o dodání služeb, byl tak svědek osloven.
76. A. N. mladší uvedl, že komunikoval s koncovými zákazníky.
77. M. V. uvedl, že náplní jeho práce bylo řízení spolupráce mezi koncovým zákazníkem a dodavatelem služby.
78. Rovněž další svědci potvrzovali, že žalobce se podílel na zakázkách pro WELL PACK. Shodně však uvedli, že jim není známo, zda žalobce práce dle smlouvy o dodání služeb realizoval pro WELL PACK pouze prostřednictvím svých zaměstnanců, anebo i prostřednictvím subdodavatelů.
79. Svědci potvrdili, že komunikovali s F. H.
80. Na dotaz ohledně společnosti ANTOLOGY pak žádný ze svědků název této společnosti neznal, a rovněž neznal jejího jednatele R. K.
81. Správce daně učinil závěr, že žádný z koordinátorů na provozech neznal společnost ANTOLOGY a nemohl tedy potvrdit tvrzené dodávky.
82. Žalobce pak správci daně poskytl dohody o provedení práce s korporací ANTOLOGY, v nichž byla uvedena jména zaměstnanců, respektive osob, které měly pro tuto společnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracovat. Jednalo se o více než 40 osob – státních příslušníků zejména Ukrajiny, dále Moldavska, a jedna osoba byla z Ruska.

83. K dotazu Policie ČR pak bylo zjištěno, že pouze 11 osob mělo evidován pobyt na území České republiky. Správce daně proto přistoupil k výsledku takto zjištěných osob.
84. Osoby, které správce daně vyslechl, byly osoby, které žalobce označil za pracovníky dodavatele, přičemž byly předloženy dohody o provedení práce právě se společností ANTOLOGY. Nicméně všichni vyslechnutí cizinci jednoznačně popřeli, že by ANTOLOGY znali, a rovněž odmítli potvrdit pravost podpisu na předložených dohodách o provedení práce.
85. Pět vyslechnutých osob v rozhodné době ani nepobývalo v České republice, tři další osoby uváděly, že pracují u jiného zaměstnavatele, a jeden ze svědků od roku 2019 z důvodu těžké nemoci nepracoval.
86. Správce daně následně využil mezinárodní pomoci a další osoby uváděné jako pracovníci dodavatele vyslechl prostřednictvím slovenské finanční správy, maďarské finanční správy a bulharské finanční správy.
87. Slovenská finanční správa vyslechla osoby figurující na dohodách o provedení práce s ANTOLOGY, které podle předkládaných listin měly pracovat v různých skladech. Tyto osoby popřely, že by pracovaly pro ANTOLOGY, uváděly, že neznají jednatele ANTOLOGY ani jednatele žalobce.
88. Z rumunské strany byl výsledek obdobný – vyslechnutý svědek nepotvrdil, že by pro ANTOLOGY pracoval.
89. Správce daně připustil, že výslech všech osob, které žalobce uváděl, se nepodařilo zajistit, protože pro správce daně byly nedosažitelné. Nicméně ti svědci, kteří vyslechnuti byli, skutková tvrzení, respektive daňová tvrzení žalobce, nepotvrzují.
90. Na základě výše uvedených skutkových okolností správce daně formuloval konkrétní závěr, a sice že žalobce sice předložil formálně správné doklady v daňovém řízení k prokázání svých daňových tvrzení, nicméně správce daně opatřil relevantní podklady, které předkládané daňové a účetní doklady činí nevěrohodnými a zpochybňují daňová tvrzení žalobce.
91. V dalším řízení, kdy daňové břemeno nesl žalobce jako daňový subjekt, se mu nepodařilo prokázat, že tvrzené obchody byly realizovány způsobem, který deklaroval.
92. Městský soud posoudil žalobní námitky, jak je dále uvedeno.
93. Žalobce namítá, že správce daně **v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu** nehodnotil předložené faktury, objednávky, kontrolní hlášení, platby, smlouvy a další odkazy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, a že postupoval tendenčně v jeho neprospěch. Tato námitka není důvodná.
94. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu: *Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přiblíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*
95. Toto ustanovení zakotvuje zásadu volného hodnocení důkazů, která správcům daně umožňuje hodnotit důkazní prostředky bez formálních pravidel, avšak v mezích zákonnosti, logiky a objektivity. Důkazy musí být hodnoceny nejen jednotlivě, ale i ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vzájemných souvislostech, a správce daně je povinen přihlížet ke všem relevantním skutečnostem, které v řízení vyšly najevo.

96. Správce daně v daném případě provedl rozsáhlé dokazování, které zahrnovalo nejen analýzu předložených listinných důkazů, ale také výslechy svědků, mezinárodní spolupráci s finančními správami jiných států, a ověření údajů prostřednictvím Policie ČR. V rámci tohoto procesu posoudil jednotlivé důkazy samostatně, např. pravost podpisů na dohodách o provedení práce a rovněž zkoumal jejich vzájemné souvislosti, např. vztah mezi fakturací služeb a reálnou přítomností pracovníků na provozovnách.
97. Přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně výpovědí svědků, kteří popřeli znalost společnosti ANTOLOGY a jejího jednatele.
98. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (např. rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75) opakovaně zdůraznil, že: *„Závěry správce daně o skutkové stránce věci musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti.“*
99. V daném případě správce daně postupoval právě tímto způsobem. Hodnocení důkazů nebylo svévolné ani tendenční, ale vycházelo z objektivních zjištění, která zpochybnila věrohodnost daňových tvrzení žalobce.
100. Městský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Konstatuje, že správce daně neopomenul žádný z předložených důkazů, ale jejich obsah konfrontoval s výsledky vlastního šetření, postupoval tak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jak ji vymezuje § 8 odst. 1 daňového řádu.
101. Závěr správce daně, že žalobce neprokázal realizaci tvrzených obchodů způsobem, který deklaroval, je tedy logický, zákonný a soudem akceptovaný.
102. Žalobce v žalobě konkrétně namítá, že správce daně nesprávně hodnotil doložené objednávky, když poukázal na jejich vystavení až 14–15 dní po dodání služeb, zpochybnil absolutní shodu mezi objednaným a fakturovaným plněním, a nepřihlédl k výpovědi jednatele žalobce, že objednávky byly řešeny telefonicky.
103. Tato námitka není důvodná.
104. Správce daně v případě objednávek vyhodnotil nejen jejich formální stránku, ale i jejich časovou posloupnost, obsahovou věrohodnost a soulad s ostatními důkazy.
105. Zjištění, že objednávky byly vystaveny až s výrazným časovým odstupem po dodání služeb, že obsahovaly přesnou shodu s fakturovaným plněním bez jakékoli odchylky, a že nebylo doloženo, jakým způsobem byly služby skutečně objednány, jsou relevantní indicie, které správce daně oprávněně zohlednil.
106. Pokud žalobce tvrdí, že objednávky byly řešeny telefonicky a následně potvrzeny písemně, bylo na něm, aby toto tvrzení konkrétně doložil – například záznamy komunikace, interními postupy, svědeckými výpověďmi nebo jinými podpůrnými důkazy. Takové důkazy však žalobce nepředložil, a ani v žalobě neformuluje přesvědčivé vysvětlení rozporu mezi deklarovaným stavem a stavem zjištěným správcem daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

107. Správce daně proto nemohl učinit jiný závěr, než že předložené objednávky neprokazují realizaci deklarovaných služeb. Absence důkazní stopy, kterou by žalobce mohl v daňovém řízení využít k prokázání svých tvrzení, nemůže být přičítána správci daně.
108. Žalobce namítá, že charakter odvětví, v němž působí, vyžaduje značnou míru operativy, zejména pokud jde o dodávání pracovníků do skladů a logistických center. Tvrdí, že spolupráce probíhá flexibilně, často telefonicky, a že písemné doklady pouze zpětně potvrzují realizované služby. Z toho dovozuje, že správce daně nesprávně hodnotil důkazy, když nepřipustil jinou variantu jejich výkladu. Tato námitka není důvodná.
109. Soud nepopírá, že dané odvětví může vyžadovat operativní a flexibilní přístup, zejména při zajišťování pracovníků pro logistické provozy. Tato skutečnost však nezavazuje daňový subjekt povinnosti unést důkazní břemeno ve smyslu § 92 daňového řádu. Pokud žalobce tvrdí, že služby byly objednávané a realizovány operativně, bylo na něm, aby tato tvrzení konkrétně doložil – opět například záznamy komunikace, interními postupy, výpověďmi osob, které se na objednávání podílely, nebo jinými důkazy, které by umožnily ověřit, že tvrzené plnění skutečně proběhlo. Žalobce však takové důkazy nepředložil, a jeho tvrzení neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu.
110. Zaměstnanci společnosti WELL PACK nepotvrdili, že by na provozech pracovali zaměstnanci subdodavatele ANTOLOGY, jak žalobce tvrdil. Naprostá většina osob, které byly deklarovány jako pracovníci ANTOLOGY, popřela, že by pro tuto společnost kdy pracovala, a zároveň zpochybnila pravost podpisů na předložených dohodách o provedení práce. Argumentace žalobce, že se jednalo o občany třetích států, kteří se mohou pohybovat mimo území České republiky, sama o sobě neobstojí, neboť neprokazuje, že tito pracovníci skutečně realizovali deklarované služby.
111. Soud proto konstatuje, že žalobce neunesl důkazní břemeno, a že správce daně hodnotil důkazy objektivně, v souladu se zákonem, a na základě konkrétních zjištění, která žalobní tvrzení nepotvrzují.
112. Žalobní námitka, podle níž žalovaný nesprávně hodnotil svědeckou výpověď F. H. jako bez důkazního potenciálu ve vztahu k deklarovanému dodavateli ANTOLOGY s.r.o., není důvodná.
113. Žalovaný v rámci správního řízení hodnotil výpověď svědka v kontextu celkového důkazního rámce. Z výpovědi F. H. skutečně vyplývá, že žalobce realizoval plnění pro společnost WELL PACK i prostřednictvím osob odlišných od svých zaměstnanců. Svědek sice uvedl, že šlo o subdodavatele ANTOLOGY, a dokonce identifikoval kontaktní osobu, avšak tato informace nebyla podpořena žádným dalším důkazem, který by objektivně prokazoval, že plnění byla skutečně dodána právě společností ANTOLOGY.
114. Jak již bylo uvedeno v předchozí části odůvodnění, žalobce nedoložil žádné věrohodné doklady o realizaci plnění ze strany ANTOLOGY, a to ani po výzvě správce daně. V tomto kontextu je třeba výpověď svědka hodnotit jako osobní dojem či tvrzení, které bez dalšího ověření nemůže samo o sobě založit důkazní sílu potřebnou pro uznání nároku na odpočet DPH.
115. Skutečnost, že správce daně nekontaktoval uvedenou osobu, nemůže být vykládána v neprospěch správního orgánu, pokud žalobce sám neunesl důkazní břemeno a nedoložil objektivní důkazy o uskutečnění zdanitelného plnění ze strany ANTOLOGY. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze po správci daně požadovat, aby aktivně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dohledával důkazy ve prospěch daňového subjektu, pokud ten sám neprokáže základní skutečnosti.

116. Žalobní námitka, podle níž žalovaný tendenčně a formalisticky hodnotil bezhotovostní platby žalobce společnosti ANTOLOGY a výdajové doklady vystavené osobou bez pobytového oprávnění, není důvodná.
117. Správce daně v rámci hodnocení důkazů zohlednil nejen formální existenci bezhotovostních plateb, ale především jejich časový kontext a následné nakládání s finančními prostředky. Zjištěno bylo, že platby byly prováděny s výrazným časovým odstupem od deklarovaného plnění, a že bezprostředně po jejich připsání na bankovní účet společnosti ANTOLOGY docházelo k opakovaným výběrům hotovosti, zpravidla ve výši 50 000 Kč.
118. Tento způsob nakládání s prostředky, v kombinaci s absencí věrohodných dokladů o skutečném uskutečnění plnění, nasvědčuje tomu, že bankovní účet společnosti ANTOLOGY nesloužil k běžnému podnikání, ale spíše jako prostředek k legalizaci finančních toků bez reálného ekonomického základu. Takové jednání je v rozporu s principem daňové transparentnosti a nemůže založit nárok na odpočet DPH.
119. K výdajovým dokladům, které měl vystavit R. K., žalovaný správně přihlédl s rezervou. Pokud osoba, která vystavuje daňové doklady, nemá legální pobyt na území České republiky, nelze ověřit její skutečnou činnost ani odpovědnost za vystavené doklady. Tato okolnost dále oslabuje důvěryhodnost celého řetězce deklarovaných plnění.
120. V souhrnu lze konstatovat, že žalovaný postupoval v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu, když hodnotil důkazy nejen formálně, ale i v kontextu jejich ekonomické a časové relevance. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
121. Žalobní námitka, podle níž správce daně postupoval formalisticky při hodnocení svědeckých výpovědí a nedostatečně doplnil dokazování v odvolacím řízení, není důvodná.
122. Žalobce v této části žaloby nekonkretizuje, v čem má spočívat pochybení správce daně při hodnocení svědeckých výpovědí. Není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti měly být podle žalobce z výpovědí vyvozeny, ani jaké další kroky měl správce daně učinit k ověření jejich věrohodnosti. Takto formulovaná námitka postrádá relevantní protiargumentaci a nelze ji považovat za způsobitou zpochybnit závěry správního orgánu.
123. Z výpovědí svědků, kteří byli označeni jako osoby pracující pro společnost ANTOLOGY, nevyplývá, že by pro tuto společnost skutečně vykonávali činnost. Naopak, jejich výpovědi spíše vyvrátily tvrzení žalobce, že šlo o zaměstnance ANTOLOGY, a to navzdory tomu, že byly předloženy pracovní smlouvy, které měly tuto skutečnost dokládat. V takové situaci není zřejmé, jak by měl správce daně dále ověřovat věrohodnost těchto osob, pokud jejich vlastní výpovědi odporují tvrzením žalobce.
124. Správce daně v rámci odvolacího řízení reagoval na výhrady žalobce tím, že dokazování doplnil, avšak vzhledem k absenci nových relevantních tvrzení ze strany žalobce nebylo možné učinit jiné než původní závěry. Postup správce daně byl v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť dokazování probíhalo v rozsahu potřebném pro správné stanovení daně, a nebylo jeho povinností aktivně dohledávat důkazy ve prospěch daňového subjektu, který sám neunesl povinnost tvrzení a tím spíše pak důkazní břemeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

125. Městský soud shrnuje, že žalobní námitka, podle níž správce daně postupoval tendenčně a formalisticky při hodnocení důkazů, není důvodná.
126. Z dosavadního obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně má spočívat nesprávnost postupu správce daně. Žalobce neuvádí, jaké důkazy měly být hodnoceny jinak, jaké skutečnosti měly být z nich vyvozeny, ani jaké konkrétní pochybení má být správci daně vytýkáno. Takto obecně formulované námitky postrádá konkrétní argumentaci, a nelze je považovat za způsobilé zpochybnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu.
127. Správce daně v rámci odvolacího řízení doplnil dokazování v rozsahu, který odpovídal výhradám žalobce. Pokud žalobce sám nepředložil nové relevantní důkazy ani nenaznačil, jaké další skutečnosti měly být zjišťovány, nelze správci daně vytýkat, že nepostupoval „důsledně“. Naopak, postup správce daně byl v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt povinen prokázat skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně.
128. Žalobní námitka, podle níž měl být postup správce daně vadný z důvodu, že jiný orgán státní moci zadržel dokumenty důležité pro dokazování, není důvodná.
129. Žalobce v této části žaloby nekonkretizuje, jaké konkrétní důkazy měly být údajně zadrženy, jaký byl jejich obsah, ani jaké skutečnosti měly prokazovat. Bez takového upřesnění nelze posoudit, zda mohly mít vliv na správné zjištění skutkového stavu. Žalobce rovněž neuvádí, zda se pokusil o jejich získání, případně zda navrhl jejich provedení jako důkaz v rámci daňového nebo soudního řízení.
130. Argumentace žalobce, že jedna složka státní moci mu zadržela důkazy a druhá jejich předložení požaduje, postrádá právní relevanci, pokud není doloženo, že se jednalo o důkazy způsobilé prokázat rozhodné skutečnosti. V daňovém řízení je daňový subjekt povinen unést důkazní břemeno, a pokud tak neučiní, nelze odpovědnost za neunesení důkazního břemene přenášet na správce daně.
131. S ohledem na uvedené městský soud pouze upřesňuje, že ani argumentace žalobce, podle níž nelze sankcionovat soukromé osoby za to, že nemohou předložit jedné složce státní moci dokumenty, které byly vydány jiné složce státní moci, nemění nic na závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky.
132. Žalobce zde odkazuje na zákonnou povinnost spolupráce mezi orgány veřejné moci, zejména podle:
- § 93 daňového řádu – upravuje povinnost orgánů veřejné moci poskytovat správci daně součinnost,
 - § 58 a § 57 daňového řádu – upravují postup při dokazování a vedení daňového řízení,
 - § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) – stanoví povinnost orgánů činných v trestním řízení poskytovat součinnost jiným orgánům veřejné moci.
133. Bez konkretizace dokumentů, jejich obsahu a toho, jaké skutečnosti měly prokazovat, však nelze posoudit, zda mohly mít vliv na správné zjištění skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

134. Z těchto důvodů Městský soud neprovedl důkaz rozhodnutím č. j. 32784/24/5300–21442–713474, neboť není zřejmé, jaké konkrétní závěry by měly být z tohoto rozhodnutí učiněny, a jak by měly ovlivnit posouzení věci.
135. Skutečnost, že trestní řízení nadále probíhá, nemůže sama o sobě založit důvod pro přerušování daňového řízení nebo pro závěr o jeho nezákonnosti. Daňové řízení je vedeno samostatně, a pokud daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, nelze odpovědnost za neunesení přenášet na správce daně nebo soud.
136. Na základě provedeného přezkumu správního rozhodnutí a jednotlivých žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žádná ze žalobních námitek není důvodná.
137. Správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem, důkazy hodnotil v jejich vzájemných souvislostech a v kontextu celkového skutkového stavu. Žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že deklarovaná plnění byla skutečně uskutečněna právě společností ANTOLOGY s.r.o., a to ani přes výzvy správce daně k doplnění důkazů.
138. Jednotlivé námitky žalobce se zakládají buď na obecné kritice postupu správce daně bez konkrétního vymezení, nebo na tvrzeních, která nebyla podložena relevantními důkazy. Argumentace týkající se svědeckých výpovědí, platebních transakcí, zadržení dokumentů jiným orgánem státní moci či údajné formálnosti dokazování neobsahuje konkrétní skutková tvrzení, která by mohla zpochybnit zákonnost rozhodnutí správce daně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

139. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
140. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.